

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1981/2024
25.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Вршац, чији је пуномоћник Радивоје Зекић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5437/23 од 22.02.2024. године, у седници одржаној 25.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5437/23 од 22.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5437/23 од 22.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 165/22 од 13.10.2023. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи накнади путне трошкове на релацији ... – ... – ... за период трајања лекарске специјализације, почев од 18.11.2019. године до 14.11.2022. године у појединачно одређеним месечним износима са законском затезном каматом како је ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева за исплату за новембар 2022. године од досуђених 16.682,00 динара до тражених 33.364,00 динара, за износ од 16.682,00 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 209.583,06 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5437/23 од 22.02.2024. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужене изјављена против става другог изреке, као недозвољена. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања за које се наводи да је спорно.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23 – други закон), Врховни суд је оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У ревизији се одређено не указује на испуњење тих услова у овој правној ствари.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиље на накнаду путних трошкова за време трајања лекарске специјализације, одобрене решењем тужене Опште болнице у Вршцу, уз закључени Уговор о специјализацији, уз дате чињеничне и правне разлоге који опредељују такву одлуку. Ревизијом је формулисано спорно правно питање на начин: да ли лекари за време трајања специјализације, уже специјализације, имају право на накнаду трошкова превоза од места пребивалишта до места где обављају специјализацију, ужу специјализацију и обратно, односно да ли је здравствена установа чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и једница локалне самоуправе у обавези да им накнади наведене трошкове, имајући при томе у виду материјално право које регулише спорно правно питање, а посебно да тужена није Уговором о специјализацији преузела обавезу плаћања спорних путних трошкова.

Имајући у виду садржину правноснажне пресуде засноване на одговарајућој примени материјалног права, као и да ревизија не садржи конкретизоване наводе о испуњености услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, нити су приложене правноснажне пресуде из којих би произилазила таква потреба, Врховни суд је оценио да у конкретном случају није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе и да не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој правној ствари тужба је поднета 04.09.2023. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 917.874,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**